

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 marca 2017 r.,
skargi upadłego T. Spółki Akcyjnej w T.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Rejonowego w P. z dnia 21 stycznia 2014 r.,
sygn. akt V GUz (...), (V GUp (...)) wydanego w postępowaniu upadłościowym T.
Spółki Akcyjnej w T.
na skutek zażalenia upadłego na postanowienie Sędziego Komisarza
z dnia 30 czerwca 2011 roku o oddaleniu sprzeciwu upadłego od uznanej
na liście wierzytelności - wierzytelności I. Spółki Akcyjnej w K.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2011 r. sędzia komisarz oddalił sprzeciw upadłego T. Spółki Akcyjnej w T. (dalej: „T.”) co do uznania na liście wierzytelności przez syndyka wierzytelności przysługującej I. Spółce Akcyjnej w K. (dalej: „I.”).

Na skutek zażalenia T. Sąd Rejonowy w P. postanowieniem z dnia 21 stycznia 2014 r. obniżył uznaną przez syndyka wierzytelność przysługującą I. z kwoty 49 405 686,97 zł do kwoty 47 912 767,90 zł, a w pozostałym zakresie zażalenie oddalił.

W dniu 28 stycznia 2016 r. T., powołując się na art. 424¹ § 2 k.p.c., wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia z dnia 21 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 223 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016 r. (jedn. tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 233 ze zm.) w zw. z art. 449 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. poz. 978 ze zm.), jak również według art. 223 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe w obecnym brzmieniu (jedn. tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 2171 ze zm.) w postępowaniu upadłościowym skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje. Zastosowanie ma art. 424^{1b} k.p.c.

Wniesiona przez T. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia z dnia 21 stycznia 2014 r. jest więc niedopuszczalna i jako taka podlega odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.